

[Thisted Knudsen.]

Amtsrådsforeningen — der eksisterer en sådan forening — og den har efter min opfattelse en udmærket formand, nemlig det ærede medlem hr. Alfred Bøgh ... (Indenrigsministeren [Lars P. Jensen]: Han er medlem af udvalget!). ... Nu siger den højtærede minister, at det ærede medlem hr. Alfred Bøgh er medlem af udvalget, men jeg kender da det ærede medlem så godt, at jeg ved, at han ikke lider af magtfuldkommenhed, han svarer ikke uden at have spurgt sin bestyrelse, så det gælder ikke her.

Altså, vi får ingen tid, vi får heller ikke mulighed for at høre de kommunale organisationer, og så foreslår man dette, og i dag er det i virkeligheden en førstebehandling. Jeg mener, at det er en meget uforsigtig fremgangsmåde. Jeg mener heller ikke, at man kan være bekendt at byde et stort mindretal dette. Vi var villige til at forhandle om den ordning, vi har i kommunerne; den har vel løbet i 100 år, og tror man så, det er afgørende nødvendigt at ændre den, fra høns flyver op, til høns flyver ned? Jeg tror det i hvert fald ikke.

Når man ser på de saglige virkninger for kommunen, ja, hvis nu jeg fortæller det høje ting, hvad der er rigtigt i selve dette med fravigelserne fra udgangspromillen, føler man sig så sikker på, hvordan disse regler skal være? Først stiller man med en skrivelse fra formanden for De samvirkende Sognerådsforeninger, der siger, at man skal have lov til at bevæge sig op eller ned, en tiendedel af udgangspromillen var det vist. Den højtærede minister synes, at det er helt forkert, og så kommer ministeren med forslag om 6 promille op eller ned. Hvor slutter man? Med en officiel skrivelse fra formanden for De samvirkende Sognerådsforeninger, der nu nævner en fjerdedel af udgangspromillen op eller ned. Alene dette viser jo med al ønskelig tydelighed, hvor usikker man i virkeligheden må være. Det viser også, at der burde være indrømmet os tilstrækkelig tid til at undersøge dette problem. Vi var rede, vi var villige, vi er altid saglige, altid fornuftige, men vi vil være trygge, og vi vil vide, hvad det er, vi gør, i modsætning til mange andre i denne sal — om forladelse!

Jeg ved ikke, om jeg er opdraget i en forkert demokratisk skole — det ærede

medlem hr. Carl Petersen ryster på hovedet — men jeg har lært fra barnsben af, at skatterne, det var noget, de folkevalgte repræsentanter afgjorde. Hvad er det her? Når der er fravigelser og afvigelse, så er det ikke mere de af vælgerne udpegede repræsentanter, der har det afgørende ord, nej, så er det et fornemt navn, som den højtærede indenrigsminister nedsætter med en formand fra indenrigsministeriet og med en stedfortræder derfra, og så kan man i øvrigt vælge 3 andre medlemmer — ja, ja, vi ved det, vi fik det, vi kæmpede imod det; men det er ikke det rigtige, det bliver aldrig det rigtige, aldrig.

Derfor har vi kritiseret dette uhyre skarpt, og jeg har peget på over for den højtærede indenrigsminister, at der kunne da ikke ske noget ved at lade det pågældende amtsråd træffe afgørelse, hvis ikke kommunerne kunne blive enige om de afvigelse, man måtte foretage fra udgangspromillen. Sidder dér ikke folk, der er valgt ved almindelig stemmeret? Er det ikke vore dygtigste kommunalfolk, tifold dygtigere måske end dem, der nu skal sidde i dette navn? Derfor har vi ikke villet anerkende denne betragtning. Den er ikke rigtig, og den bliver heller ikke rigtig, og på det grundlag, som jeg her har fremført, kan man ikke forlange at et stort mindretal med bind for øjene skal gå ind for det. Vi krævede kun én ting: tid. Vi krævede mulighed for at undersøge det principielle. Vi var klar over, at der lå en løsning. Afvist af det ærede medlem hr. Holger Eriksen, afvist af den højtærede indenrigsminister, afvist af udvalgets flertal! Det er vist enestående i folketingets historie, at en sådan afvisning finder sted på det grundlag.

Vi beklager, at man ikke har overholdt forliget; vi beklager, at man ikke sagligt og fornuftigt sammen med de kommunale organisationer kunne have fået dette spørgsmål bragt i orden. Det kunne vi. Det er ikke afgørende, om det sker den 31. marts dette år, hvor kommunerne står over for et ændret skattebillede. Amtskommunernes udskrivningsbehov er vokset, det ved de ærede medlemmer, store regninger er sendt ud til kommunerne, landbrugets indtægter vil være faldende, sognekommunernes egne udgifter vil være stigende. Det er en ekstra-